

Epoch Times Kommentarer om Kommunistpartiet – 7 Om det Kinesiske Kommunistiske Partis Historie af Drab

Epoch Times

23. december 2004

Dette er den syvende af Ni Kommentarer om det Kommunistiske Parti

Forord

Det kinesiske kommunistiske parti (KKP) 55 årige historie er skrevet med blod og løgne. Baggrunden for denne blodige historie er både yderst tragisk og kendt af få. Under KKP's styre er 60 til 80 millioner uskyldige kinesere blevet dræbt, efterladende deres brudte familier. Mange folk undrer sig over hvorfor KKP dræber. Medens KKP fortsætter med dets brutale forfølgelse af Falun Gong udøvere og for nylig undertrykte protesterende menneskemasser i Hanyuan med geværskud, undrer folk sig over om de nogensinde vil se den dag hvor KKP vil lære at tale med ord i stedet for geværer.

Mao Zedong sammenfattede formålet med kulturrevolutionen, "...efter kaos når verden fred, men om 7 eller 8 år er det nødvendigt at kaos opstår igen." [1] Med andre ord bør der være en politisk revolution hvert 7. eller 8. år og det er nødvendigt at en masse mennesker bliver dræbt hvert 7. eller 8. år.

En understøttende ideologi og praktiske krav ligger til grund for KKP's slagteri.

Ideologisk tror KKP på "proletariatets diktatur" og "løbende revolution under proletariatets diktatur." Derfor dræbte KKP efter overtagelsen af Kina godsejere for at løse problemerne med produktionsforholdene på landet. Det dræbte kapitalisterne for at nå målet med kommercielle og industrielle reformer og løse produktionsforholdene i byerne. Efter at disse to klasser var elimineret, var problemerne vedrørende det økonomiske grundlag væsentligt løste. På lignende måde krævede problemerne vedrørende overbygningen [2] [menneske] slagteri. Undertrykkelsen af Hu Feng Anti-Parti Gruppen [3] og Anti-Højre bevægelsen eliminerede de intellektuelle. Drabene på de Kristne, Daoisterne, Buddhisterne og andre folkegrupper løste problemet med religionerne. Masse mord under kulturrevolutionen befæstede kulturelt og politisk KKP's absolutte lederskab. Tiananmen plads massakren blev brugt til at forhindre politisk krise og kvæle demokratiske krav. Forfølgelsen af Falun Gong er beregnet på at løse problemerne med overbevisning og traditionel lægekunst. Disse aktioner er alle nødvendige for at KKP kunne styrke sin magt og opretholde sit styre overfor løbende finansielle kriser (priser for forbrugsvarer skød i vejret efter at KKP tog magten og Kinas økonomi var nær sammenbrud efter kulturrevolutionen), politiske kriser (nogle folk fulgte ikke partiets ordrer eller andre ønskede at dele politiske rettigheder med partiet) og troværdighedskriser (opløsning af den forhenværende Sovjetunion, politiske ændringer i Østeuropa og Falun Gong problemet). Undtagen hvad det gælder Falun Gong problemet, blev alle de foregående politiske bevægelser anvendt for at genoplive KKP's onde spøgelse og vække dets begær efter revolution. KKP brugte også disse politiske bevægelser for at afprøve KKP medlemmer og eliminere de som ikke opfyldte partiets krav.

Denne plakater, som kunne ses i Beijing sidst i 1966, viser hvordan den såkaldte "folkefjende" skulle behandles under kulturrevolutionen. (Jean Vincent/AFP/Getty Images)

At dræbe er også nødvendigt af praktiske grunde. Kommunistpartiet begyndte som en gruppe bøller og slyngler som dræbte for at opnå magt. Når først eksemplet var sat, var der ingen vej tilbage. Konstant terror var nødvendigt for at skræmme folk og tvinge dem til af frygt at acceptere KKP's uindskrænkede styre.

På overfladen kan det synes som om KKP var "tvunget til at dræbe," og at forskellige hændelser bare skete for at irritere KKP's onde spøgelse og ved en tilfældighed udløste KKP's dræbermekanisme. Faktisk gemmer der sig bag ved hændelserne, at periodiske drab er en nødvendighed for KKP. Uden disse pinefulde lektioner kunne folk begynde at tro, at KKP var ved at forbedre sig, og begynde at forlange demokrati, netop som disse idealistiske studenter i 1989 demokratibevægelsen gjorde. Tilbagevendende slagteri hver 7. eller 8. år tjener til at minde folk om terroren og kan advare den yngre generation – den der modarbejder KKP, ønsker at udfordre KKP's uindskrænkede lederskab eller prøver at fortælle sandheden om Kinas historie, vil smage "proletariatets diktators jernhånd."

Drab er blevet én af de væsentligste måder for KKP til at opretholde magten. Med optrapningen af dets blodige gæld, ville det at lægge slagterkniven fra sig, opmuntre folk til at tage hævn for KKP's kriminelle handlinger. Derfor behøvede KKP ikke bare at udføre omfattende og grundig dræben, men slagtingen måtte også udføres på den mest brutale måde for effektivt at skræmme befolkningen, særlig i de tidlige år da KKP oprettede dets styre.

Fordi formålet med dræben var at indgyde den størst mulige terror udvalgte KKP målene for ødelæggelsen vilkårligt og irrationelt. Ved enhver politisk bevægelse brugte KKP folkedrabsstrategien. Tag for eksempel "undertrykkelsen af reaktionære." KKP undertrykte egentlig ikke den reaktionære "adfærd", men de "folk" som de kaldte reaktionære. Hvis nogen havde været indrullet og tjent nogle få dage i Nationalisthæren (Kuomintang, KMT) men absolut ikke foretog sig noget politisk efter at KKP vandt magten, ville denne person stadig blive dræbt på grund af hans "reaktionære historie." Under jordreformen dræbte KKP ofte hele godsejerens familie for at fjerne "roden til problemet."

Siden 1949 har KKP forfulgt mere end halvdelen af befolkningen i Kina. Et anslået tal på 60 millioner til 80 millioner mennesker er døde af unaturlige årsager. Dette tal overstiger de totale antal døde i begge verdenskrige tilsammen.

Som hos andre kommunistlande omfatter KKP's tøjlesløse drab også brutale drab på dets egne medlemmer for at fjerne dissidenter som sætter sans for menneskelighed højere end partinaturen. KKP's terrorstyre rettes ligeligt mod befolkningen og mod dets medlemmer i et forsøg på opretholde en "uindtagelig fæstning."

I et normalt samfund vise folk omsorg og kærlighed til hinanden, respekterer og værdsætter liv og takker gud. I Østen siger folk, "Gør ikke mod andre hvad du ikke vil have de skal gøre mod dig selv." [4] I Vesten siger folk, "Elsk din nabo som dig selv." [5] Derimod anser KKP at "historien om alle hidtidige eksisterende samfund er historien om klassekampe." [6] For at holde "kampe" indenfor samfundet i live, må had skabes. KKP ikke bare tager liv, det opmuntrer folk til at dræbe hinanden. Det stræber efter at gøre folk ufølsomme overfor andres lidelser ved at omgive dem med konstante drab. Det ønsker at de skal blive følelsesløse ved hyppig udsættelse for umenneskelig brutalitet og udvikler den mentalitet at "det bedste du kan håbe på er at undgå at blive forfulgt." Alle disse lektioner lært ved brutal undertrykkelse sætter KKP i stand til at opretholde dets styre.

I tillæg til ødelæggelse af utallige liv har KKP også ødelagt det kinesiske folks sjæl. En stor mængde mennesker er blevet vænnet til at reagere på KKP's trusler ved fuldkommen at overgive deres fornuft og deres principper. På en måde er disse mennesker sjæl blevet dræbt – noget der er mere skræmmende end den fysiske død.

I. Afskyvækkende massakre

Før KKP kom til magten skrev Mao Zedong, "Vi anvender afgjort ikke en politik af godhjertethed overfor de reaktionære og mod den reaktionære klasses reaktionære aktiviteter." [7] Med andre ord, selv før KKP

overtog Beijing, havde det allerede besluttet sig til at agere tyrannisk under eufemismen "Folkets Demokratiske Diktatur." Følgende er nogle få eksempler:

Undertrykke de reaktionære samt jordreformer

Marts 1950 bekendtgjorde KKP "Ordrer til Strengt at Undertrykke Reaktionære Elementer," hvilket historisk kendes som bevægelsen til "undertrykkelse af de reaktionære."

Til forskel fra alle kejsere, som bevilgede amnesti til hele landet efter at de var kronet, begyndte KKP med at dræbe i samme minut det vandt magten. Mao Zedong sagde i et dokument, "der er stadig mange steder hvor folk er skræmte og ikke åbent tør dræbe de reaktionære i stor målestok." [8] Februar 1951 sagde det centrale KKP at bortset fra Zhejiang provinsen og den sydlige Anhui provins "burde man i andre områder som ikke dræbte nok, særlig i de større og mellemstore byer, fortsætte med at arrestere og dræbe et stort antal og burde ikke holde op for tidligt." Mao anbefalede endog at "hvad angår de reaktionære i landområderne bør mere end 1/1000 af befolkningen dræbes...i byerne bør det være mindre end 1/1000. " [9] Kinas befolkning på den tid var omtrent 600 millioner; denne "kongelige ordre" fra Mao ville have forårsaget mindst 600.000 døde. Ingen ved hvor denne kvote 1/1000 kom fra. Måske som følge af en grille besluttede Mao at disse 600.000 liv skulle være nok til at lægge et grundlag til at skabe frygt i folket og derfor gav ordre til at det skulle ske.

Hvorvidt de som blev dræbt fortjente at dø var ikke KKP's bekymring. "Folkerepublikken Kinas Bestemmelser for at Straffe de Reaktionære," bekendtgjort i 1951 sagde endog at de som "spredte rygter" kan "henrettes øjeblikkeligt."

Mens undertrykkelsen af reaktionære blev sat intensivt i gang, fandt jordreformer også sted i stor målestok. Faktisk havde KKP allerede påbegyndt jordreformer indenfor dets besatte områder sidst i 1920'erne. På overfladen synes jordreformen at fremme et ideal lignende det Himmelske Kongedømme i Taiping [10], nemlig at alle skulle have jord at dyrke, men det var rigtignok bare en undskyldning for at dræbe. Tao Zhu, som senere havde rang som nr. 4 i KKP, havde et slagord for jordreformen: "Hver landsby bløder, hver husstand kæmper," som pegede på at i hver landsby måtte godsejerne dø.

Jordreform kunne opnås uden at dræbe. Den kunne gøres på samme måde som Taiwan regeringen indførte dets jordreform ved at købe godsejeres ejendomme. Men fordi KKP er opstået blandt en gruppe bøller og pjalteproletariat, kender det kun til at røve. Da KKP frygter for hævn efter røveriet, er det naturligvis nødt til at dræbe ofrene for at udrydde kilden til besværet.

Den mest almindelige måde at dræbe på under jordreformen kaldtes "kampmødet." KKP fabrikerede forbrydelser og skød skylden på godsejere og rige landmænd. Publikum blev spurgt om hvordan de skulle straffes. Nogle KKP medlemmer eller aktivister var allerede plantet i mængden for at skrigte "Vi skal dræbe dem!" og godsejerne og de rige landmænd blev så henrettet på stedet. På den tid blev alle der ejede jord i landsbyen klassificeret som "tyran." De som ofte udnyttede bønderne blev kaldt "onde tyranner;" de som ofte hjalp til med at reparere offentlige indretninger og gav penge til skoler og til hjælp efter naturkatastrofer blev kaldt "venlige tyranner;" de som ikke gjorde noget blev kaldet "tavs tyranner." En klassificering som denne var meningsløs, fordi alle "tyranner" til sidst blev henrettet uden videre uanset hvad "tyran" kategori de tilhørte.

Ved slutningen af 1952 var de af KKP offentliggjorte antal henrettede "reaktionære elementer" ca. 2,4 millioner. Faktisk var det totalt antal dræbte forhenværende KMT embedsmænd under grevskabsniveau samt godsejere mindst 5 millioner.

Undertrykkelsen af de reaktionære og jordreformen havde tre direkte resultater. For det første, blev tidligere lokale embedsmænd, som var blevet udvalgt gennem den klanbaserede autonomi, elimineret. Ved undertrykkelsen af de reaktionære og jordreformen dræbte KKP alt administrativt personel i det tidligere system og realiserede fuldstændig kontrol over landområderne ved at indsætte en partiafdeling i hver landsby. For det andet, opnåedes en uhyre mængde værdier ved at stjæle og røve under undertrykkelsen af de reaktionære og jordreformen. For det tredje, blev civilbefolkningen terroriseret ved den brutale undertrykkelse af godsejere og rige landmænd.

Den "trefoldige antikampagne" og Den "femfoldige antikampagne"

Undertrykkelsen af reaktionære og jordreformen var hovedsagligt rettet mod landbefolkningen, mens de følgende "trefoldige antikampagne" og "femfoldige antikampagne" kunne betragtes som det tilsvarende folkedrab i byerne.

Den "trefoldige antikampagne" begyndte december 1951 og var rettet mod korrupsion, spild og bureaukrati blandt KKP kadrer. Nogle korrupte KKP embedsmænd blev henrettet. Snart herefter sagde KKP at korrupsion hos dets embedsmænd skyldtes at de blev fristet af kapitalister. Som svar herpå blev den "femfoldige antikampagne" lanceret januar 1952 mod bestikkelse, skatteunddragelse, tyveri af statsejendom, byggesjusk og spionage mod statens økonomiske informationer.

Den "femfoldige antikampagne" var i det væsentlige til for at stjæle kapitalisternes ejendom eller snarere at myrde kapitalisterne for at tage deres penge. Chen Yi, Shanghai's borgmester på den tid blev debriefet hver aften siddende i sin sofa med en kop te i hånden. Han kunne henkastet spørge, "Hvor mange faldskærmsjægere har der været i dag?" med betydningen, "Hvor mange forretningsfolk er hoppet ud fra høje bygninger for at begå selvmord?" Ingen kapitalister kunne unddrage sig den "femfoldige antikampagne." De skulle alle betale skatter som var "unddraget" så tidligt som Guangxu perioden (1875-1908) i Qing dynastiet (1644-1911) da Shanghai's handelsmarked oprindeligt blev oprettet. Kapitalisterne havde ingen mulighed for at betale sådanne "skatter" selv med al deres formue. De havde intet andet valg end at tage livet af sig, men de turde ikke springe i Huangpu floden. Hvis deres lig ikke kunne findes, ville KKP anklage dem for at være flygtet til Hongkong, og deres familiemedlemmer ville stadig blive holdt ansvarlige for skatterne. Kapitalisterne hoppede i stedet ud fra høje bygninger og efterlod deres lig, så at KKP kunne se beviset for deres død. Det siges at folk ikke turde gå nær ved høje bygninger i Shanghai på den tid af frygt for at blive ramt af folk som hoppede ned ovenfra.

Ifølge *Fakta om de Politiske Kampagner efter Grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina*, en fællesudgivelse af fire regeringsenheder inklusive KKP Historieforskningscenter i 1995, blev der under den "trefoldige antikampagne" og den "femfoldige antikampagne" arresteret mere end 323.100 mennesker og over 280 begik selvmord eller forsvandt. I "Anti-Hu Fang kampagnen" i 1955 blev over 5000 anklaget, over 500 blev arresteret, over 60 begik selvmord og 12 døde af unaturlige årsager. Under den efterfølgende undertrykkelse af de reaktionære blev over 21.300 henrettet og over 4300 begik selvmord eller forsvandt [11].

Den store hungersnød

Det højeste antal døds ofre blev noteret under Kinas Store Hungersnød kort tid efter det Store Spring Fremad. [12] Artiklen den "Store Hungersnød" i bogen *Historiske Optegnelser om Folkerepublikken Kina* angiver "Antallet af unaturlige dødsfald og mindskede antal fødsler fra 1959 til 1961 anslås til ca. 40 millioner..Kinas befolkningsnedgang med 40 millioner er sandsynligvis verdens største Hungersnød i dette århundrede." [13]

Den Store Hungersnød blev af KKP løgnagtigt angivet som en "Tre-års Naturkatastrofe." Faktisk var der i disse tre år gunstige vejrforhold uden nogen massiv naturkatastrofe som oversvømmelse, tørke, orkan, tsunami, jordskælv, frost, kulde, hagl eller græshoppesværme. "Katastrofen" var fuldstændig menneskeskabt. Det Store Spring Fremad kampagnen forlangte at alle i Kina skulle deltage i stål-fremstilling og tvang landmænd til at lade deres afgrøder ligge og rådne på marken. Til trods herfor optrappede embedsmænd i hver region deres påstande om høstudbytter. He Yiran, førstesekretær i partikomiteén i Liuzhou præfektur, opdigtede helt på egen hånd det chokerende udbytte af "65.000 kilogram rå ris pr. mu" [14] i Huanjiang grevskab. Det var lige efter Plenumet i Lushan da KKP's antihøjrebævegelse spredtes ud over hele landet. For at bevise at KKP altid havde ret, blev avlen eksproprieret af regeringen som en slags skat i overensstemmelse med disse overdrevne høstudbytter. Som følge heraf blev bøndernes korn, udsæd og foderstoffer alt sammen konfiskeret. Når kravene stadig ikke kunne opfyldes, blev bønderne anklaget for at skjule avlen.

He Yiran sagde engang at de måtte stræbe efter at opnå første pladsen i konkurrencen om det højeste høstudbytte ligegyldig hvor mange folk i Luzhou der skulle dø. Nogle bønder blev frataget alt, med kun nogle håndfulde ris gemt i gylletanken. Partikomiteén i Xunle distrikt, Huanjiang grevskab udstedte endog ordre om at forbyde madlavning for at hindre bønderne i at spise avlen. Militssoldater patruljerede om

natten. Hvis de så lys fra en ild, gennemførtes husundersøgelse og razzia. Mange bønder turde ikke engang tilberede spiselige vilde planter eller bark og døde af sult.

I historisk perspektiv ville regeringen i tider med hungersnød sørge for risgrød, fordele avlen og tillade ofrene at flygte fra hungersnøden. Men KKP anse det at flygte fra hungersnøden som en vanære for partiets prestige og beordrede militssoldater at blokere vejene for at forhindre ofrene i at flygte fra hungersnøden. Hvis bønderne blev så sultne at de tog korn fra korndepoterne, gav KKP ordre til at skyde på mængden for at undertrykke plyndringen og stemplede de dræbte som kontrarevolutionære elementer. Et stort antal bønder sultede ihjel i mange provinser inklusive Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan og Guangxi provinserne. Alligevel blev bønderne tvunget til at deltage i overrislingsarbejder, dæmningsbygning og stålfremstilling. Mange faldt omkuld under arbejdet og rejste sig ikke mere. Til sidst havde de overlevende ikke kræfter til at begrave de døde. Mange landsbyer døde helt ud, efterhånden som familierne sultede ihjel den ene efter den anden.

Under de alvorligste sultkatastrofer i Kinas historie før KKP var der tilfælde af familier der byttede hinandens børn for at spise dem, men ingen spiste nogensinde sine egne børn. Men under KKP's styre blev folk drevet til at spise de som døde, kannibalisere de som flygtede fra andre regioner og endog dræbe og spise deres egne børn. Forfatteren Sha Qing skildrede denne scene i sin bog *Yi Xi Da Di Wan (Et Obskurt Sumpland)*: I en bondefamilie var en fader ladt tilbage med kun sin søn og datter under den Store Hungersnød. En dag blev datteren sendt ud af huset af sin fader. Da hun kom tilbage, kunne hun ikke finde sin yngre broder, men hun så hvid olie som flød i gruekedlen og en stak ben ved siden af ildstedet. Nogle dage senere hældte hendes fader mere vand i kedlen og kaldte sin datter til sig. Pigen var bange og tryglede sin fader uden for døren, "Far, vær sød og lad vær med at spise mig. Jeg kan samle brænde og lave mad til dig. Hvis du spiser mig, er der ikke andre der vil gøre det for dig."

Det endelige omfang og antal af tragedier som denne er ukendt. Men KKP gav et falsk billede af dem som noget ædelt og hæderligt og påstod at KKP førte folket frem til modigt at kæmpe mod "naturkatastrofen" og vedblev at udråbe sig selv som "storartet, hæderværdigt og korrekt."

Efter Plenumet i Lushan var afholdt i 1959, blev General Peng Dehuai [15] frataget sin magt fordi han talte åbent på folkets vegne. En gruppe embedsmænd og kadrer som turde sige sandheden blev afskediget fra deres poster, tilbageholdt eller deres sag blev undersøgt. Derefter turde ingen sige sandheden. På den Store Hungersnøds tid skjulte folk sandheden, i stedet for at fortælle sandheden, skjulte fakta om de der døde af sult for at beskytte deres officielle poster. Gansu provinsen nægtede endog at tage imod fødevarerhjælp fra Shaanxi provinsen og påstod at Gansu havde for stort et overskud af mad.

Denne Store Hungersnød var også en kvalifikationsprøve for KKP kadrer. Ifølge KKP's kriterier var de kadrer, som vist modstand mod at sige sandheden til trods for at flere ti millioner var sultet ihjel, sikkert "kvalificerede." Med denne prøve bestået ville KKP tro på at intet, hverken menneskelige følelser eller himmelske principper, kunne blive en psykologisk byrde der ville forhindre disse kadrer i at følge partilinen. Efter den Store Hungersnød deltog de ansvarlige embedsmænd i provinserne kun i selvkritik som en formalitet. Li Jingquan, KKP sekretær for Sichuan provinsen hvor millioner mennesker døde af sult, blev forfremmet til førstesekretær i KKP's sydvestlige distriktsbureau.

Fra kulturrevolutionen og Tiananmen plads massakren til Falun Gong

Kulturrevolutionen blev formelt indledt den 16. maj 1966 og varede indtil 1976. Denne periode blev kaldt "Tiårskatastrofen", selv af KKP. Senere sagde Hu Yaobang, partiet forhenværende generalsekretær, i et interview med en jugoslavisk reporter, "på den tid var næsten 100 million mennesker berørt, hvilket var en tiendedel af den kinesiske befolkning."

Fakta om de Politiske Kampagner efter Grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina rapporterede, Maj 1984, efter 31 måneders intensiv undersøgelse, verificering og omkalkulering ved KKP's centalkomité, var tallene relateret til kulturrevolutionen følgende: over 4,2 millioner mennesker blev tilbageholdt og deres sag undersøgt; over 1.728.000 mennesker døde af unaturlige årsager; over 135.000 mennesker blev stemplet som kontrarevolutionære og henrettet; over 237.000 mennesker blev dræbt og over 7,03 millioner mennesker blev invalider under væbnede angreb; og 71.300 familier blev ødelagt." Statistik

sammenstillet fra grevskabsårbøger viser at 7,73 millioner mennesker døde af unaturlige årsager under kulturrevolutionen.

Foruden at mennesker mishandlede til døde udløste begyndelsen af kulturrevolutionen også en bølge af selvmord. Mange berømte intellektuelle, inklusive Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han og Chu Anping afsluttede deres liv for egen hånd på et tidligt stadie af Kulturrevolutionen.

Kulturrevolutionen var den mest vanvittige og venstredrejede periode i Kina. At dræbe blev en konkurrenceparameter til at vise ens revolutionære status, derfor blev slagtingen af "klassefjender" yderst grusom og brutal.

Politikken med "reform og åbenhed" fremmede betydeligt udveksling af information, hvilket gjorde det muligt for mange udenlandske reportere at bevidne massakren på Tiananmen pladsen i 1989 og sende TV-rapporter som viste hvordan tanks jagede og maste studenter ihjel.

Ti år senere, den 20. juli 1999, begyndte Jiang Zemin sin undertrykkelse af Falun Gong. Ved slutningen af 2002 bekræftede interne kilder indenfor den kinesiske regering "cover-up" af over 7000 dødsfald i detentioner, tvangsarbejdslejre, fængsler og psykiatriske hospitaler, med et gennemsnit af syv mennesker der bliver slået ihjel hver dag.

Nu til dags er KKP's meget mindre tilbøjelig til at dræbe end i fortiden da millioner eller ti millioner blev myrdet. Der er to vigtige grunde hertil. På den ene side har partiet forvrænget sindene hos det kinesiske folk med dets partikultur så at de er mere føjelige og kyniske.. På den anden side er den kinesiske økonomi, på grund af KKP funktionærernes umådelig korrupsion og underslæb, blevet en "transfusions-økonomi," og er i høj grad afhængig af fremmed kapital for at opretholde økonomisk vækst og social stabilitet. KKP husker levende de økonomiske sanktioner som fulgte efter Tiananmen plads massakren og ved at åben dræben ville resultere i tilbagetrækning af udenlandsk kapital hvilket ville bringe det totalitære regime i fare.

Alligevel har KKP aldrig opgivet slagteriet bag kulisserne, men i dag sparer KKP sig ikke nogen anstrengelser for at skjule de blodige beviser.

II. Yderst grusomme måder at dræbe på

Alt hvad KKP gør tjener kun ét formål: at opnå og opretholde magten. At dræbe er en meget vigtig måde for KKP at opretholde sin magt på. Jo flere mennesker der er dræbt og jo grusommere drabene er, jo større er evnen til at terrorisere. Den slags terror begyndte så tidligt som før den kinesisk-japanske krig.

Massakre i Nordkina under den kinesisk-japanske krig

Når USA's tidligere præsident Hoover anbefalede bogen *Enemy Within (den indre fjende)* af Pater Raymond J. De Jaegher [16], havde han den kommentar at bogen afslørede den nøgne terror hos de kommunistiske bevægelser. Han ville anbefale den til alle som havde viljen til at forstå sådan en ond magt i verden.

I denne bog fortalte De Jaegher om hvordan KKP brugte vold for at skræmme folk til underkastelse. For eksempel forlangte KKP at alle skulle gå til landsbyens torv. Lærere førte børnene til torvet fra skolen. Formålet med denne samling var at man skulle se på når 13 patriotiske unge mænd skulle dræbes. Efter at der var oplæst fabrikerede beskyldninger mod ofrene gav KKP ordre til den rædselsslagne lærerinde om at børnene skulle synge patriotiske sange. Hvad der kom på scenen midt under sangen var ikke dansere, men derimod en bøddel med en skarp kniv i hænderne. Bøddlen var en barsk, robust, ung kommunistisk soldat med kraftige arme. Soldaten gik hen bagved det første offer, løftede hurtigt en stor skarp kniv og huggede ned, og det første hoved faldt ned på jorden. Blodet sprøjtede som en fontæne samtidig med at hovedet rullede hen ad jorden. Børnenes hysteriske sang gik over i kaotiske skrig og gråd. Lærerinden holdt takten og prøvede at holde sangen i gang; hendes klokke hørtes igen og igen i kaoset.

Bøddlen huggede 13 gange og 13 hoveder faldt på jorden. Derefter kom mange kommunistiske soldater over, skar ofrenes bryst op og tog hjerterne ud til et festmåltid. Al den brutalitet blev udført foran børnene. Børnene blev blege af rædsel, og nogle begyndte at kaste op. Lærerinden skældte ud på soldaterne og lod børnene stille sig i række for at gå tilbage til skolen.

Derefter så Pater De Jaegher ofte børn som blev tvunget til at overvære drab. Børnene blev vant til de blodige scener og følelsesløse overfor drabene; nogle begyndte endog at nyde spændingen.

Når KKP synes at simpelt drab ikke var skrækindjagende og spændende nok, opfandt de al slags grusom tortur. For eksempel, at tvinge nogen til at sluge en stor mængde salt uden at lade ham drikke noget vand – offeret ville lide indtil han døde af tørst; eller at klæde nogen nøgen og tvinge ham til at rulle rundt på splintret glas; eller lave et hul i isen på en tilfrossen flod om vinteren og så kaste offeret i hullet – offeret ville enten fryse ihjel eller drukne.

De Jaegher skrev at et KKP medlem i Shanxi provinsen opfandt en forfærdelig tortur. En dag da han vandrede omkring i byen, standsede han foran en restaurant og stirrede på et stort kogekar. Senere købte han flere kæmpestore kar og arresterede straks nogle mennesker som var imod kommunistpartiet. Under den hurtige rettergang blev karrene fyldt med vand og opvarmet til kogepunktet. Tre ofre blev klædt nøgne og kastet i kedlerne for at koge ihjel efter rettergangen. I Pingshan var De Jaegher vidne til at en fader blev flået levende. KKP medlemmerne tvang hans søn til at se på og deltage i den umenneskelige tortur, at se sin fader dø under ulidelige smerter og høre på sin faders skrig. KKP medlemmer hældte eddike og syre på faderens legeme og så kunne hans hud hurtigt trækkes af. De startede fra ryggen, så op til skuldrene og snart var huden fra hele hans legeme trukket af, tilbage var kun huden på hovedet. Hans fader døde på få minutter.

Rød terror under "røde august" og Guangxi kannibalsmen

Efter at have fået absolut kontrol over landet sluttede KKP slet ikke med dets vold. Under kulturrevolutionen blev volden endnu værre.

Den 18. august 1966 mødtes Mao Zedong med repræsentanter for rødgardisterne på tårnet ved Tiananmen pladsen. Song Binbin, datter af kommunistlederen Song Renqiong, satte rødgardisternes armbind på Mao's ærme. Da Mao hørte Song Binbin's navn som betyder blid og høflig, sagde han, "vi behøver mere vold." Song ændrede derfor sit navn til Song Yaowu (ordret betydning "vil have vold.")

Voldelige væbnede angreb spredtes snart hurtigt til hele landet. Den yngre generation som var uddannet i kommunistisk atheisme havde ingen frygt eller samvittighedskvaler. Under KKP's direkte ledelse og vejledt af Mao's instruktioner begyndte rødgardisterne, som var fanatiske og uvidende og satte sig selv over loven, at slå på folk og ransage hjem over hele landet. Ifølge en folkedrabspolitik udslettedes i mange områder alle de "fem sorte klasser" (godsejere, rige landmænd, reaktionære, dårlige elementer og højreafvigere) og deres familiemedlemmer. Et typisk eksempel var i Daxing grevskab nær Beijing, hvor totalt 325 mennesker blev dræbt i 48 brigader fra 13 folkekommuner fra den 27. august til den 1. september 1966. Den ældste som dræbtes var 80 år gammel, og den yngste kun 38 dage. Hele 22 husstande blev dræbt, ingen skånet.

At tæske en person ihjel var et almindeligt syn. På Shatan gaden torturerede en gruppe mandlige rødgardister en gammel kvinde med metalkæder og læderbælter indtil hun ikke længere kunne bevæge sig, og alligevel hoppede en kvindelig rødgardist på hendes krop og trampede på hendes mave. Den gamle kvinde døde på stedet. ... Da rødgardisterne ransagede en "godsejerfrues" (en ensom enke) hjem nær Chongwenmeng tvang de alle naboerne til at medbringe en kande kogende vand til stedet og de hældte kogende vand ned i den gamle dames krave indtil hendes legeme var kogt. Nogle dage senere blev den gamle dame fundet død i værelset og hendes legeme var dækket af maddiker. ... Der var mange forskellige måder at dræbe på, inklusive at tæske ihjel med stave, snitte med segl og strangulere med reb. ... Den måde hvorpå spædbørn blev dræbt var den mest brutale. Drabsmanden stod på spædbarnets ene ben og trak i det andet ben således at han rev spædbarnet midt over. (*Undersøgelse af Daxing Massakren* af Yu Luowen) [17]

Guangxi kannibalsmen var endnu mere ond end Daxing Massakren. Skribenten Zheng Yi, forfatter til

bogen *Scarlet Memorial* beskrev hvordan kannibalsmen udvikledes i tre stadier [18].

Det første var begyndelsesstadiet dengang terroren var hemmelig og lidet synlig. Grevskabsårboer dokumenterede en typisk scene: ved midnatstid listede drabsmændene sig ind på deres offer og skar ham op for at tage hans hjerte og lever. Fordi de var uerfarne og skræmte, tog de ved en fejltagelse hans lunge, så de måtte tilbage igen. Når de havde tilberedt hjertet og leveren, var der folk der bragte spiritus med hjemmefra, andre bragte krydderier, og så spiste alle drabsmændene de menneskelige organer i tavshed ved lyset fra ovns ild.

Det andet stadie var toppen, da terroren blev åben og offentlig. Under dette stadie havde de rutinerede drabsmænd vundet erfaring i hvordan hjertet og lever skulle tages mens offeret endnu var i live, og de oplærte andre og raffinerede deres teknikker til fuldkommenhed. For eksempel, når drabsmændene skar en levende person op, behøvede de kun at skære et kryds på offerets mave, stå op på hans legeme (hvis offeret var bundet til et træ, ville drabsmændene støde knæet ind forneden i hans mave) og hjertet og andre organer ville falde ud af sig selv. Hoveddrabsmanden havde ret til hjertet, leveren og kønsdelene mens andre måtte tage hvad der var levnet. Disse storslåede, men forfærdelige scener blev smykket med flyvende faner og slagord.

Det tredje stadie var forrykt. Kannibalisme blev en massivt vidt udbredt bevægelse. I Wuxuan grevskab spiste mennesker andre mennesker som gale, ligesom vilde hunde der æder lig under en epidemi. Ofte bliver ofre først "offentlig kritiseret," hvilket altid blev efterfulgt af drab og derpå kannibalisme. Så snart et offer faldt om, død eller levende, tog folk de knive frem de havde klar og omringede offeret og skar alle kropsdel løs de kunne komme til. På dette stadie var alle almindelige borgere indblandet i kannibalsmen. "Klassekampens" orkan bortblæste al sans for synd og menneskelig natur fra folks sind. Kannibalsmen spredtes som en epidemi og folk nød kannibalistiske festmåltider. Alle menneskelige kropsdele var spiselige inklusive hjertet, kød, lever, nyrer, albuer, fødder og sener. Menneskekroppe blev tilberedt på mange forskellige måder inklusive kogning, dampkogning, stegning i wok, som indbagt tilberedning, stegning og grillstegning ... folk drak spiritus eller vin og underholdt sig med spil mens de spiste menneskekroppe. Da denne bevægelse kulminerede, blev madretter med menneskekød endog tilbudt i cafeteriet hos den højeste myndighedsorganisation, Wuxuan grevskabs revolutionære komité.

Læserne bør ikke tage fejl og tro at sådanne kannibalistiske festivaler kun var folkets uorganiserede opførsel. KKP var en totalitær organisation der kontrollerede hver eneste celle i samfundet. Uden KKP's tilskyndelse og manipulation kunne kannibalismebevægelsen aldrig have fundet sted.

En sang som KKP har skrevet for at prise sig selv siger, "Det gamle samfund [19] forvandlede mennesker til spøgelser, det nye samfund forvandlede spøgelser til mennesker." Men disse drab og kannibalistiske festmåltider fortæller os at KKP kunne forvandle mennesker til uhyrer eller djævl, fordi KKP selv er grusommere end noget uhyre eller nogen djævel.

Forfølgelse af Falun Gong

Fordi folk i Kina indtræder i en tidsalder med computere og rumrejser og under private forhold kan tale om menneskerettigheder, frihed og demokrati, tror mange mennesker at de grusomme og modbydelige rædsler alle tilhører fortiden. KKP har iført sig civile klæder og er klar til at optage forbindelse med vesten.

Men det er langt fra sandheden. Da KKP opdagede at der er en gruppe som ikke frygter dets grusomme tortur og drab, blev de metoder de brugte endnu mere vanvittige. Den gruppe der er blevet forfulgt på denne måde er Falun Gong.

Rødgardisternes vold og kannibalsmen i Guangxi provinsen tilsigtede at eliminere offerets legeme ved at dræbe nogen på få minutter eller timer. Falun Gong udøvere forfølges for at tvinge dem til at opgive deres tro på "Sandhed, Godhjertethed og Tolerance." Desuden vedvarer den grusomme tortur i mange dage, måneder eller endog år. Det skønnes at mere end 10.000 Falun Gong udøvere er døde som følge af tortur.

Falun Gong udøvere som har udstået alle slags tortur og er undsluppet fra dødens tand har dokumenteret mere end 1000 grusomme torturmetoder; følgende er kun nogle eksempler.

Grusom uddeling af tæsk er den mest almindelige torturmetode som anvendes til at forbryde sig mod Falun Gong udøvere. Politiet og ledende fanger tæsker ligefrem udøvere og tilskynder andre fanger til at slå fanger. Mange udøvere er blevet døve af disse tæsk, deres ydre øre er flået af, deres øjeæbler knust, deres tænder brækket og deres kranier, rygrad, ribben, kraveben, bækken, arme og ben er blevet brækket; arme og ben er blevet amputeret som følge af tæsk. Nogle torturbøddler har samvittighedsløst klemt og knust mandlige udøveres testikler og sparket mod kvindelige udøveres kønsdele. Hvis udøverne ikke giver efter, vil torturbøddlen fortsætte med tæsk indtil udøverens hud er læderet og kødet er blødt. Udøvernes legemer er blevet helt uformelige af torturen og dækket med blod, men vagterne bliver ved med at hælde salt på dem og giver dem hele tiden stød med elektriske stave. Stanken af blod og brændt kød og skrigene af smerte er fortvivlende. Samtidig anvender torturbøddlerne også plastikposer til at dække udøvernes hoveder i et forsøg på at få dem til at give op af frygt for kvælning.

Elektriske stød er endnu en metode almindeligt brugt i kinesiske tvangsarbejdslejre til at torturere Falun Gong udøvere. Politiet har brugt elektriske stave på de følsomme steder på udøveres kroppe, inklusive munden, issen, brystet, kønsdelene, hofterne, lårene, fodsålerne, kvindelige udøveres bryster og mandlige udøveres penis. Nogle politifolk har trakteret udøvere med flere elektriske stave på én gang indtil brændende kød kunne lugtes og de beskadigede kropsdele blev mørke og purpurrøde. Undertiden blev hovedet og anus trakteret med elektriske stave samtidig. Politiet har ofte brugt ti eller endog flere elektriske stave samtidigt i lang tid. Normalt har en elektrisk stav titusinder volt. Når den udlades, udsender den blå lys med en lyd som af statisk elektricitet. Når den elektriske strøm går gennem en persons krop, føles det som om man bliver brændt eller bidt af slanger. Hvert chok gør meget ondt ligesom et slangebids. Offeret hud bliver rødt, brudt, brændt og betændt. Der er endog kraftigere elektriske stave med større spænding som får offeret til at føle det som om han er blevet slået i hovedet med en hammer.

Politiet bruger også tændte cigaretter til at brænde udøveres hænder, ansigt, fodsåler, bryst, ryg, brystvorter og så videre. De bruger cigarettændere til at brænde udøveres hænder og kønsdele. Specielt fremstillede jernstænger opvarmes i elektriske ovne til de er rødglødende. Så bruges de til at brænde en udøvers ben. Politiet bruger også glødende trækul til at brænde udøvere i ansigtet. Politiet brændte en udøver ihjel, som efter allerede at have udstået grusom tortur, stadigvæk trak vejret og havde puls. Politiet påstod derpå at hans død var en "selvbrænding."

Politiet slår på kvindelige udøveres bryster og kønsdele. De har voldtaget og gruppevoldtaget kvindelige udøvere. Desuden har politiet revet kvindelige udøveres klæder af dem og kastet dem i fængselsceller med mandlige fanger som derpå har voldtaget dem. De har brugt elektriske stave på deres bryster og kønsdele. De har brugt cigarettændere til at brænde deres brystvorter og indført elektriske stave i udøveres vagina for at give dem stød. De har bundtet fire tandbørster sammen og indført dem i kvindelige udøveres vagina og gnubbet og drejet tandbørsterne. De har sat jernkroge i kvindelige udøveres kønsdele. Kvindelige udøvere er bagbundne med håndjern, og udøvernes brystvorter er forbundet med tråde hvorigennem der løber elektrisk strøm.

De tvinger Falun Gong udøvere til at bære "spændetrøjer," [20] og derpå bagbinder de dem. Så trækker de armene op over skuldrene indtil de er foran brystet, binder udøvernes ben og hænger dem udenfor vinduet. Samtidig knebler de udøveres munde med tøjstumper, sætter hovedtelefoner i deres ører og afspiller fortløbende budskaber som bagtaler Falun Gong. Ifølge øjenvidneberetninger får de som bliver udsat for denne tortur hurtigt brud på arme, sener, skuldre, håndled og albuer. De som er blevet tortureret sådan i lang tid får brækket ryggen og dør under forfærdelige smerter.

De kaster også udøvere i fangekældre fyldt med kloakvand. De hamrer bambusstave ind under udøveres fingernegle og tvinger dem til at leve i fugtige rum fyldt med røde, grønne, gule, hvide og andre skimmelsvampe på lofter, gulve og vægge, hvilket får deres sår til at gå i betændelse. De får også hunde, slanger og skorpioner til at bide udøvere og de giver udøvere indsprøjtninger med nervebeskadigende medicin. Det er bare nogle af de metoder hvorpå udøvere tortureres i arbejdslejrene.

III. Grusom magtkamp indenfor partiet

Fordi KKP ensretter dets medlemmer ud fra partinatur i stedet for ud fra moral og retfærdighed, er medlemmernes, især de højere funktionærers, loyalitet overfor den øverste leder et centralt spørgsmål. Partiet behøver at skabe en atmosfære af terror ved at dræbe dets medlemmer. Så kan overleverne se at når den øverste diktator ønsker at nogen skal dø, vil den person dø ynkeligt.

Magtkampe indenfor kommunistpartierne er velkendte. Alle medlemmerne af det russiske kommunistpartis politbureau i de første to mandatperioder, undtagen Lenin der døde, og Stalin selv, blev henrettet eller begik selvmord. Tre af fem marskaller blev henrettet, tre af fem øverstbefalende blev henrettet, alle 10 stedfortrædende øverstbefalende blev henrettet, 57 af 85 armékorpsschefer blev henrettet og 110 af 195 divisionschefer blev henrettet.

KKP er altid fortaler for "brutal kamp og nådesløse angreb." Sådanne taktikker er ikke blot rettet mod folk uden for partiet. Så tidligt som i den revolutionære periode i Jiangxi provinsen havde KKP allerede dræbt så mange mennesker i det Anti-Bolshevikiske Korps (AB Korpset) [21] at kun nogle få overlevede og kunne kæmpe i krigen. I byen Yan'an udførte partiet en "Rektificerings" kampagne. Senere da partiet havde etableret sig politisk, eliminerede det Gao Gang, Rao Shushi [22], Hu Feng, og Peng Dehuai. På kulturrevolutionens tid var næsten alle de højerestående medlemmer af partiet blevet elimineret. Ingen af de tidligere KKP generalsekretærer havde en god skæbne.

Liu Shaoqi, tidligere kinesisk præsident, som engang var nr. 2 i landet, døde i elendighed. På hans 70 års fødselsdag gav Mao Zedong og Zhou Enlai [23] ordre til Wang Dongxing (Mao's cheflivvagt) om at bringe Liu Shaoqi en fødselsdagsgave, en radio, for at han skulle høre den officielle rapport fra den tolvte centralkomité's ottende plenarmøde som lød: "for evigt udeluk forræderen, spionen og overløberen Liu Shaoqi af partiet og fortsæt med at afsløre og kritisere Liu Shaoqi og hans medsammensvornes kriminelle svig og forræderi.

Liu Shaoqi var knust mentalt og hans sygdom forværredes hurtigt. Fordi han var bundet til sengen i lang tid og ikke kunne bevæge sig, havde hans hals, ryg, hofte og hæle pinefulde, betændte liggesår. Når han havde store smerter, kunne han kramme nogle klæder, genstande eller andre folks arme og ikke give slip, så folk placerede simpelthen en hård plastikflaske i hver af hans hænder. Da han døde, var de to hårde plastikflasker blevet timeglasformede af hans krammen.

Oktober 1969 var Liu Shaoqi's legeme begyndt at rådne over det hele og den inficerede pus havde en stærk lugt. Han var så tynd som en stok og på kanten af døden. Men specialinspektøren fra centralkomitéen undlod at lade ham få brusebad og at lade ham vende for at skifte tøj på ham. I stedet for tog de alle hans klæder af ham, viklede ham ind i et vattæppe, sendte ham med fly fra Beijing til Kaifeng by og lukkede ham inde i kælderen i en bunkers. Når han fik høj feber, undlod de ikke bare at give ham medicin, men sendte også det medicinske personel bort. Da Liu Shaoqi døde var hans legeme fuldstændig nedbrudt, og han havde halvmeterlangt, uglejet, hvidt hår. To dage senere, ved midnat, blev han kremeret som en person med en meget smitsom sygdom. Hans sengelinned, pude og andre ting efter ham blev altsammen brændt. Liu's dødsattest lød: Navn: Liu Weihuang; beskæftigelse: arbejdsløs; dødsårsag: sygdom. KKP torturerede nationens præsident til døde på denne måde uden endog at give en klar begrundelse.

IV. Eksportere revolution, dræbe mennesker i udlandet

Foruden at dræbe folk indenfor Kina og indenfor partiet med stor fornøjelse og med en række forskellige metoder, deltog KKP også i drab på folk i udlandet, inklusive udenlandske kinesere ved at eksportere "revolution." Khmer Rouge er et typisk eksempel.

Pol Pot's Khmer Rouge eksisterede kun i fire år i Kambodia. Alligevel blev der fra 1975 til 1978 dræbt mere end to millioner mennesker, inklusive over 200.000 kinesere, i dette lille land med en befolkning på kun otte millioner mennesker.

Khmer Rouge's forbrydelser er utallige, men vi vil ikke diskutere dem her. Men vi må tale om dets forbindelse med KKP.

Pol Pot tilbad Mao Zedong. Begyndende i 1965 besøgte han Kina fire gange for personligt at påhøre Mao Zedong's undervisning. Allerede november 1965 tilbragte Pol Pot tre måneder i Kina. Med ham diskuterede Chen Boda og Zhang Chunqiao teorier såsom "politisk magt vokser ud af et geværløb," "klassekamp," "proletariatets diktatur," og så videre. Disse teorier udgjorde siden grundlaget for hans styre af Kambodia. Efter sin tilbagevending til Kambodia skiftede Pol Pot navnet på sit parti til Kambodias kommunistiske parti. Og oprettede revolutionære baser der fulgte KKP's model med at omringe byerne fra landet.

I 1968 oprettede Kambodias kommunistiske parti officielt en hær. Ved slutningen af 1969 havde den lidt mere end 3000 mand, men i 1975, før belejringen og besættelsen af Phnom Penh, var den blevet en veludrustet og tappert kæmpende styrke på 80.000 soldater. Dette skyldtes udelukkende KKP's støtte. I Bogen *Dokumentar om at støtte Vietnam og bekæmpe Amerika* af Wang Xianguen [24] opgives at i 1970 gav Kina Pol Pot våbenudrustning til 30.000 soldater. April 1975 indtog Pol Pot Kambodias hovedstad, og to måneder senere rejste han til Beijing for at aflægge KKP besøg og tage imod instruktioner. Det er åbenbart at Khmer Rouge's dræben ikke havde kunnet lade sig gøre, hvis det ikke var blevet bakket op af KKP's teorier og materielle støtte.

For eksempel, efter at prins Sihanuk's to sønner var blevet dræbt af Kambodias kommunistiske parti, sendte Kambodias kommunistiske parti lydigt Sihanuk til Beijing på ordre fra Zhou Enlai. Det var almindeligt kendt at når Kambodias kommunistiske parti dræbte mennesker, så "dræbte det til og med fostret" for at forebygge mulige problemer i fremtiden. Men på Zhou Enlai's anmodning adlød Pol Pot uden protest.

Zhou Enlai kunne redde Sihanuk med ét ord, men KKP havde ikke noget at indvende da mere end 200.000 kinesere blev dræbt af Kambodias kommunistiske parti. På den tid søgte de kinesiske kambodianere til den kinesiske ambassade for at få hjælp, men ambassaden ignorerede dem.

I maj 1998, da massedrab og voldtægt på etniske kinesere fandt sted i Indonesien, sagde KKP ikke et ord. Man tilbød ikke hjælp og blokerede endog nyhederne indenfor Kina. Det synes som om den kinesiske regering ikke bekymrer sig om udenlandske kineseres skæbne; man tilbød ikke engang humanitær hjælp.

V. Ødelæggelse af familien

Vi har ingen muligheder for at have tal på hvor mange mennesker der er blevet dræbt under KKP's politiske kampagner. Inden for befolkningen er der ingen muligheder for at lave en statistisk undersøgelse på grund af informationsblokade og barrierer mellem forskellige regioner, etniske grupper og lokale dialekter. KKP regeringen ville aldrig udføre den slags undersøgelser, da det ville være det samme som at grave sin egen grav. KKP foretrækker at udelade detaljerne når det skriver sin egen historie.

Antallet af familier som KKP har tilføjet skade er endnu vanskeligere at kende til. I nogle tilfælde dør én person og familien er brudt. I andre tilfælde dør hele familien. Selv når ingen døde, blev mange familier tvunget til skilsmisse. Far og søn, Mor og datter blev tvunget til at give afkald på deres familieforhold. Nogle blev invalider, nogle blev sindssyge og andre døde unge som følge af alvorlige sygdomme forårsaget af tortur. Dokumentationen af alle disse familietragedier er meget mangelfuld.

Det japansk baserede *Yomiuri News* rapporterede engang at over halvdelen af den kinesiske befolkning har været forfulgt af KKP. Hvis det er tilfældet, kan antallet af familier, der er ødelagt af KPP, skønnes at være over 100 millioner.

Zhang Zhixin [25] er blevet et almindeligt kendt navn på grund af de mange rapporter om hendes historie. Mange ved at hun led fysisk tortur, bandevoldtægt og mental tortur. Til sidst blev hun drevet til vanvid og skudt ihjel efter at hendes tunge var skåret af. Men mange ved ikke at der er en grusom historie mere bag denne tragedie – hendes familiemedlemmer skulle deltage i en "studiekreds for familier til fanger på dødsgangen."

Zhang Zhixin's datter Lin Lin huskede følgende fra det tidlige forår 1975,

En person fra domstolen i Shenyang sagde højt, "Deres moder er en rigtig hårdnakket kontra-revolutionær. Hun nægter at lade sig reformere og er uforbederlig genstridig. Hun er imod vor store leder formand Mao, imod den uovervindelige Mao Zedong tanke og imod formand Mao's proletariske revolutionære ledelse. Med den ene forbrydelse ovenpå den anden overvejer vor regering at forøge straffen. Hvis hun henrettes, hvad er så Deres stilling hertil? Jeg var forbløffet og vidste ikke hvad jeg skulle svare. Mit hjerte var knust. Men jeg forekom rolig, prøvede hårdt at holde tårerne tilbage. Min fader havde fortalt mig at vi ikke kunne græde i andres påsyn, ellers ville vi ikke have nogen mulighed for at give afkald på vor familieforbindelse med min moder. Fader svarede for mig, "Hvis det er tilfældet har regeringen frihed til at gøre hvad den synes er nødvendigt."

Personen fra domstolen spurgte på ny, "Vil De afhente hendes lig hvis hun bliver henrettet? Vil De afhente hendes ejendele i fængslet?" Jeg sænkede mit hoved og sagde ingenting. Fader svarede igen for mig, "Vi behøver intet..." Fader holdt min broder og mig i hånden og vi vandrede ud af grevskabsmotellet. Vi vaklede af sted, vi vandrede hjem mod den hylende snestorm. Vi lavede ikke mad, fader flækkede den ene grovbolle vi havde over og gav den til min broder og mig. Han sagde, "Spis færdig og gå så tidligt i seng." Jeg lagde mig stille på sengen. Fader sad på en skammel og stirrede ind i lyset som i en døs. Efter et stykke tid kikkede han hen på sengen og troede at vi sov alle sammen. Han rejste sig, åbnede forsigtigt den håndkuffert vi havde taget med fra vort gamle hjem i Shenyang og tog moders fotografi ud. Han kikkede på det og kunne ikke holde tårerne tilbage.

Jeg kom ud af sengen, stak mit hoved ind i faders arme og begyndte at græde højlydt. Fader klappede mig og sagde, "Gør det ikke, vi kan ikke lade naboerne høre det." Min broder vågnede op efter at have hørt mig græde. Fader holdt min broder og mig tæt i sine arme. Den nat vidste vi ikke hvor mange tårer vi havde grædt, men vi kunne ikke græde frit. [26]

En universitetslektor havde en lykkelig familie, men hans familie mødte en katastrofe da man skulle yde rehabilitering til højreafvigerne. På anti-højre bevægelsens tid kom hans kone sammen med én som blev stemplet som højreafviger. Hendes elsker blev senere sendt til et fjernt område og led meget. Fordi hun som ung pige ikke kunne komme videre, opgav hun sin elsker og giftede sig med lektoren. Da hendes elskede endelig kom hjem til deres hjemby havde hun som moder til mange børn ingen anden udvej end at fortryde fortidens forræderi. Hun insisterede på at skilles fra sin mand for at lindre sin dårlige samvittighed. På den tid var lektoren over 50 år gammel; han kunne ikke godtage den pludselige forandring og gik fra forstanden. Han smed alt tøjjet og løb rundt for at lede efter et sted at begynde et nyt liv. Til sidst forlod konen ham og børnene. Den smertelige separation som er forordnet af partiet er et problem som ikke kan løses og er en uhelbredelig samfundssygdom som kun kan erstatte den ene separation med en anden separation.

Familien er grundenheden i det kinesiske samfund. Det er også den traditionelle kulturs sidste forsvar mod partikulturen. Derfor er den skade der er påført familien det grusomste i KKP's historie.

Fordi KKP kontrollerer alle samfundets resurser vil en person, som bliver klassificeret som modstander af diktaturet, straks blive truet på sin eksistens, blive anklaget af alle i samfundet og frataget sin værdighed. Fordi de er uretfærdigt behandlet, er familien for disse uskyldige mennesker den eneste sikre havn, hvor de kan hente støtte. Men KKP's politik om kollektivt ansvar hindrer familiemedlemmer i at støtte hinanden; ellers risikerer de at blive stemplet som modstandere af diktaturet. Zhang Zhixin, for eksempel, blev tvunget til skilsmisse. For mange mennesker er familiemedlemmers forræderi – angiveri, striden, offentlig kritik eller afstandstagen – det der til sidst knækker dem. Som følge heraf har mange begået selvmord.

VI. Drabenes mønstre og konsekvenser

KKP's ideologi om drab

KKP har altid udråbt sig selv som talentfuld og kreativ i sin udvikling af Marxismen-Leninismen, men i virkeligheden har KKP været kreativ ved udviklingen af en historisk og på verdensplan aldrig før set ondskab. Det bruger den kommunistiske ideologi om social enhed til at bedrage offentligheden og de intellektuelle. Det griber de muligheder som videnskab og teknologi tilbyder til at undergrave tro og fremme ateisme. Det bruger kommunismen til at fornægte privat ejendom, og bruger Lenin's teori og praksis om revolution med vold til at regere landet. Samtidig har det kombineret og yderligere forstærket de ondeste dele af kinesisk kultur som afviger fra hovedstrømningen indenfor kinesisk tradition.

KKP opfandt en fuldstændig teori og organisation for "revolution" og "fortsat revolution" under proletarietets diktatur; det brugte dette system til at forandre samfundet og sikre partidiktatur. Dets teori har to dele – økonomisk basis og overbygning under proletarietets diktatur, hvori den økonomiske basis bestemmer overbygningen, medens overbygningen til gengæld påvirker den økonomiske basis. For at styrke overbygningen, især partiets magt, må det først begynde revolutionen fra den økonomiske basis, som inkluderer:

(1) Drab på godsejerne for at løse produktionsforholdene [27] på landet, og (2) Drab på kapitalisterne for at løse produktionsforholdene i byerne.

Indenfor overbygningen udføres drab også løbende for at opretholde partiets absolutte ideologiske kontrol. Dette omfatter:

(1) Løse problemet med intellektuelles politiske holdning overfor partiet.

KKP har over en længere tidsperiode lanceret en mængde kampagner for at reformere de intellektuelles tanker. De har anklaget de intellektuelle for borgerlig individualisme, borgerlig ideologi, upolitiske synspunkter, klasseløs ideologi, liberalisme o.s.v. KKP berøvede intellektuelle deres værdighed ved at hjernevaske dem og eliminere deres samvittighed. KKP har næsten fuldstændigt elimineret individuel tænkning og mange andre gode egenskaber hos de intellektuelle inklusive traditionen at give retfærdigheden stemme og hengive sit liv til at opretholde retfærdighed. Den tradition lærer: "Ikke lade sig forlede til overdrivelser når man er rig og agtet eller lade sig lede bort fra sit forsæt når man er fattig og ubemærket, heller ikke kan han fås til at bøje sig for overmagten [28]"; "Man skal være den første til at bekymre sig om staten og den sidste til at kræve sin andel af lykken. [29]"; "Enhver jævn mand bør holde sig ansvarlig for sin nations sejr and nederlag [30]"; og, "I ubemærketheden perfektionerer en gentleman sin egen person, men når han er kendt perfektionerer han også hele landet." [31]

(2) Lancere en kulturrevolution og dræbe mennesker for at vinde KKP's absolutte kulturelle og politiske lederskab.

KKP mobiliserede massekampagner indenfor og udenfor partiet, begyndte at dræbe indenfor områderne litteratur, kunst, teater, historie og uddannelse. KKP rettede de første angreb mod mange berømte mennesker såsom "TreFamilieLandsbyen [32]," Liu Shaoqi, Wu Han, Lao She, og Jian Bozan. Senere forøgedes antallet af dræbte til at omfatte "en lille gruppe indenfor partiet" og "en lille gruppe indenfor hæren," og til sidst oprappedes drabene fra at omfatte alle indenfor parti og hær til at omfatte alle mennesker i hele landet. Væbnet kamp eliminerede de fysiske legemer; kulturelle angreb dræbte menneskers sjæle. Det var en yderst kaotisk og voldelig tid under KKP's kontrol. Den onde side af menneskelig natur forstærket til det maksimale af partiets behov for at give ny kraft til dets magt i krisetider. Alle kunne efter forgodtbefindende dræbe "i revolutionens navn" og "for at forsvare Formand Mao's revolutionære linie." Det var en uden fortilfælde landsomfattende øvelse i at eliminere menneskelig natur.

(3) KKP åbnede ild mod studenterne på Tiananmen pladsen den 4. juni 1989 som reaktion på demokrati-kravene der efterfulgte kulturrevolutionen.

Dette var første gang KKP's hær dræbte civilister offentligt for at undertrykke folkets protest mod underslæb, korrupsion og maskepi mellem embedsmænd og forretningsfolk, og deres krav om pressefrihed, ytringsfrihed og forsamlingsfrihed. Under Tiananmen massakren arrangerede KKP, for at anstifte had mellem hæren og civilisterne, endog teaterscener med folk der brændte militærkøretøjer og dræbte soldater og dermed iscenesattes den tragedie hvor folkets hær massakrerer dets eget folk.

(4) Dræbe mennesker af anden overbevisning.

Området overbevisning er KKP's livline. For at lade dets vranglærer bedrage folk på den tid begyndte KKP med at eliminere alle religioner og systemer af overbevisning ved begyndelsen af dets styre. Når KKP møder en spirituel overbevisning i en ny tidsalder – Falun Gong – tager KKP sin slagterkniv frem igen. KKP's strategi er at drage fordel af Falun Gong's principper "Sandhed, Godhjertethed og Tolerance" og den kendsgerning at udøvere ikke lyver, ikke bruger vold og ikke forårsager social ustabilitet. Efter at have vundet erfaring med forfølgelsen af Falun Gong er KKP blevet bedre til at eliminere folk af andre trosretninger. Den her gang gik Jiang Zemin og KKP selv i spidsen for drabene i stedet for at udnytte andre mennesker eller grupper.

(5) Dræbe mennesker for at dække over sandheden.

Folks ret til at vide er endnu ét af KKP's svage punkter; KKP dræber også mennesker for at blokere information. I fortiden var det at "lytte til fjendens radioudsendelser" en alvorlig forbrydelse som blev straffet med fængsel. Som reaktion på gentagne hændelser med indbrud i det statsejede TV system for at forklare sandheden om forfølgelsen af Falun Gong har Jiang Zemin udstedt den hemmelige ordre om et "dræbe straks uden nåde." Liu Chengjun, som udførte sådan et indbrud blev tortureret ihjel. KKP har mobiliseret '610 bureauet' (en organisation lignende Gestapo i Nazityskland, skabt til at forfølge Falun Gong), politiet, offentlige anklagere, domstole og et massivt internetpolitisystem for at overvåge hver og én af folkets handlinger.

(6) Af egen interesse at fratage mennesker deres ret til overlevelse.

KKP's teori om fortløbende revolution betyder i realiteten at det ikke vil opgive dets magt. Netop nu har underslæb og korrupsion indenfor KKP udviklet sig til en konflikt mellem partiets absolutte lederskab og menneskers ret til livet. Når folk organiserer sig for at beskytte deres lovlige rettigheder, bruger KKP vold, svinger slagterkniven mod de såkaldte "anførere" for disse bevægelser. KKP har allerede gjort én million bevæbnede politifolk klar til dette formål. I dag er KKP meget bedre forberedt til drab end det var på tiden for Tiananmen plads massakren i 1989, da de var nødt til for tilfældets skyld at mobilisere hæren. Men når KKP tvinger dets folk ind på vejen til ruin, har KKP også tvunget sig selv ind i en blindgyde. KKP er landet i sådan en yderst sårbart stadie at det endog "ser træer og græs som fjender når vinden blæser," som den kinesiske talemåde siger.

Vi kan se af ovenstående at KKP er et ondt spøgelse af natur. Ligegyldig hvordan det forandrer sig på en bestemt tid og sted for at opretholde absolut kontrol, vil KKP ikke ændre dets historie af drab – det dræbte mennesker før, det dræber mennesker nu og vil fortsætte med at dræbe i fremtiden.

Forskelligt drabsmønster under forskellige omstændigheder

A. Prægning gennem propaganda

KKP har brugt forskellige måder at dræbe mennesker på afhængig af tidsperioden. I de fleste situationer har KKP skabt propaganda før drabene. KKP har tit sagt "kun dræben kan mildne folkets vrede," som om folket har bedt KKP om at dræbe. I virkeligheden er denne "folkets vrede" blevet opildnet af KKP.

For eksempel, dramaet den "Hvidhårede Pige" [33], er en total forvrængning af et folkesagn, og de fabrikerede historier om lejeinddrivning og vandfyldte fangekældre som der fortælles om i dramaet "Liu Wencai" blev begge brugt som værktøjer til at "uddanne" folk til at hade godsejere. KKP dæmoniserer sædvanligvis sine fjender, som det gjorde i sagen om Kina's forhenværende præsident, Liu Shaoqi. Som en særlig begivenhed iscenesatte KKP en selvbrændingshændelse på Tiananmen pladsen januar 2001 for at oppiske folks had mod Falun Gong og fordoblede derpå dets massive folkedrabskampagne mod Falun Gong. KKP har ikke bare fortsat med dets måder at dræbe, men har i stedet perfektioneret dem ved anvendelse af ny informationsteknologi. Før i tiden kunne KKP kun bedrage det kinesiske folk, men nu bedrager det også folk i hele verden.

B. Mobilisere masserne for at dræbe mennesker

KKP dræber ikke bare mennesker ved hjælp af diktaturets maskineri, men mobiliserer også aktivt mennesker til at dræbe hinanden. Selv om KKP overholdt nogle love og bestemmelser i begyndelsen af disse mobiliseringer, så kunne intet stoppe slagtingen når det først havde opildnet folk til at deltage. For eksempel, når KKP udførte jordreform, kunne en jordreformkomité bestemme over liv og død for godsejerne.

C. Udslette sjælen før drab på det fysiske legeme

Endnu et drabsmønster er at knuse sjælen før drab på det menneskelige legeme. I Kinas historie udslettede selv ikke det meget grusomme og barske Qin dynasti (221 – 207 BC) menneskers sjæl. KKP har aldrig givet mennesker en chance for at dø som en martyr. De bekendtgjorde politikker såsom "Skånsomhed overfor de som tilstår og alvorlig straf til de som gør modstand," og at "Sænke hovedet for at indrømme forbrydelsen er den eneste udvej." KKP tvinger mennesker til at opgive deres egne tanker og overbevisninger og får dem til at dø som hunde uden værdighed; en værdig død ville opmuntre efterfølgere. Kun når mennesker dør i ydmygelse og skam kan KKP opnå dets formål at "uddanne" de folk som beundrede offeret. Grunden til at KKP forfølger Falun Gong med den yderste grusomhed og vold er at Falun Gong udøvere anser deres overbevisning for mere vigtig end deres liv. Når KKP ikke var i stand til at ødelægge deres værdighed, gjorde det alt for at torturere deres fysiske legemer.

D. Dræbe mennesker ved alliancer og fremmedgørelse

Når KKP dræber mennesker bruger det både stok og gulerod, er venner med nogle og lukker andre ude i kulden. KKP prøver altid at angribe en "lille del" af befolkningen og bruger 5 procent metoden. "Majoriteten" af befolkningen er altid god, altid genstand for "uddannelse." Sådan uddannelse består af terror og omsorg. "Uddannelse" ved terror bruger frygt for at vise folk at de der er imod partiet ikke vil få en god skæbne og få dem at holde sig langt væk fra dem som tidligere er blevet angrebet af partiet. "Uddannelse" ved "omsorg" lader folk indse at hvis de kan opnå partiets tillid og holde sammen med KKP, vil de ikke bare være sikre men også have en god chance for at blive forfremmet eller opnå andre goder. Lin Biao [33] sagde engang, "En lille andel [undertrykte] i dag og en lille andel i morgen, snart vil der være en stor andel i det hele." De som glæder sig ved at have overlevet én bevægelse bliver tit offer for den næste.

E. Kvæle mulige trusler i fødslen og hemmelige udenretslige drab

For nylig har KKP udviklet det mønster hvor man dræber for at kvæle problemer i fødslen og dræber hemmeligt uden for lovens rammer. For eksempel, når arbejderes strejker eller bønderes protester bliver mere almindelige forskellige steder, eliminerer KKP bevægelserne før de vokser sig store ved at arrestere de såkaldte "anførere" og idømmer dem hårde straffe. I et andet eksempel, efterhånden som frihed og menneskerettigheder er blevet en mere og mere almindeligt anerkendt tendens i hele verden, dømmes KKP ikke nogen Falun Gong udøver til døden, men under Jiang Zemin's ansporing at, "ingen gøres ansvarlig for at dræbe Falun Gong udøvere," er Falun Gong udøvere almindeligvis blevet tortureret ihjel på tragisk måde i hele landet. Selvom den kinesiske forfatning fastslår borgernes ret til appel, hvis nogen har lidt uret. Alligevel bruger KKP civilklædt politi eller lejer lokale bøller til at standse, arrestere og sende appellanter hjem og endog sætte dem i arbejdslejr.

F. Dræbe én for at advare andre

Forfølgelsen af Zhang Zhixin, Yu Luohe og Lin Zhao [35] er alle sådanne eksempler.

G. Bruge undertrykkelse for at skjule sandheden om drabene

Berømt heder med international indflydelse undertrykkes sædvanligvis, men dræbes ikke af KKP. Formålet hermed er at skjule drabene på dem hvis død ikke vil vække offentlig opmærksomhed. For eksempel under kampagnen undertrykkelse af de reaktionære dræbte KKP ikke højtstående KMT generaler som Long Yun, Fu Zuoyi og Du Yuming og dræbte i stedet for lavere stående KMT officerer og soldater.

KKP's drab har, over en lang tidsperiode, forvrænget det kinesiske folks sjæl. Nu har i Kina mange folk dræbertendenser. Da terrorister angreb U.S.A. den 11. september 2001, var der mange kinesere der

ytrede deres bifald på opslagstavler på internettet i Kina. Fortalere for "total krig" hørtes overalt og fik folk til at ryste af skræk.

Slutning

På grund af KKP's informationsblokade har vi ingen mulighed for nøjagtigt at vide hvor mange mennesker der er døde under de forskellige forfølgelsesbevægelser som har fundet sted under dets styre. Mindst 60 millioner mennesker er døde under de foregående bevægelser. Desuden har KKP også dræbt etniske minoriteter i Xinjiang, Tibet, indre Mongoli, Yunnan og andre steder; information om disse hændelser er vanskeligt at finde. *Washington Post* anslog engang at antallet af mennesker der er forfulgt til døde er så højt som 80 millioner[36].

Foruden antallet af døde har ingen mulighed for at vide hvor mange mennesker der er blevet invalide, psykisk syge, afsindige eller skræmt ihjel under de forfølgelse de har lidt. Hvert enkelt dødsfald er en tragedie som efterlader ofrenes familier i vedvarende bitterhed.

Som den japansk-baserede *Yomiuri New* engang rapporterede [37], udførte den kinesiske centralregering en undersøgelse af tabstallene under kulturrevolutionen i 29 provinser og kommuner der direkte er underlagt centralregeringen. Resultatet viste at næsten 600 millioner mennesker blev forfulgt eller anklaget under kulturrevolutionen hvilket omfatter omkring halvdelen af Kina's befolkning.

Stalin sagde engang at én mands død er en tragedie, men at én million menneskers død kun er statistik. Da Li Jingquan, tidligere partisekretær i Sichuan provinsen, bemærkede, "Hvilket dynasti havde ikke mennesker der døde?" Mao Zedong sagde, "Tabstal er uundgåelige i alle kampe. Dødsfald sker tit." Dette er de atheistiske kommunisters syn på liv. Det er derfor 20 millioner mennesker er døde som følge af forfølgelse under Stalins regime, hvilket udgør 10 procent af befolkningen i den tidligere USSR. KKP har dræbt mindst 80 millioner mennesker, hvilket også er næsten 10 procent af nationens befolkning [ved afslutningen af Kulturrevolutionen]. Khmer Rouge dræbte to millioner mennesker eller en fjerdedel af Kambodias befolkning på den tid. I Nordkorea anslås dødsfald på grund af hungersnød til at være over én million. Disse er alle blodskyld som de kommunistiske partier har pådraget sig.

Onde sekter ofrer mennesker og bruger deres blod til at tilbede onde spøgelser. Lige fra begyndelsen er kommunistpartiet fortsat med at dræbe mennesker – når det ikke kunne dræbe mennesker udenfor partiet, ville det endog dræbe dets egne mennesker – til minde om dets "klassekamp," "interne parti-stridigheder," og andre vildfarelser. Det anbringer endog dets egen partis generalsekretær, marskaller, generaler, ministre og andre på den onde kults offeralter.

Mange tror at KKP skal have tid til at forbedre sig selv og siger at det nu er rigtig tilbageholdende med sine drab. For det første er man en morder selv om man kun dræber én person. Og fordi drab er en af de metoder som KKP bruger til at opretholde sit terrorbaserede regime, øger og mindsker KKP sine drab efter sit behov. KKP's drab er i almindelighed uforudsigelige. Når folk mangler en stærk følelse af frygt, kan KKP dræbe flere for at forøge følelsen af terror; når folk allerede er bange, kan drab på kun nogle få opretholde følelsen af terror; når folk ikke kan lægge bånd på sin rædsel, er det nok at KKP tilkendegiver sin hensigt om at dræbe, uden virkelig at behøve at dræbe nogen, for at opretholde terroren. Efter at have gennemlevet utallige politiske og dødbringende bevægelser har mennesker udviklet en betinget refleks som svar på KKP's terror. Derfor er det ikke nødvendigt for KKP bare at nævne drab, bare propagandamaskineriets tone af massekritikker nok til at genkalde folks mindelser om terror.

KKP justerer intensiteten af dets dræben, så snart folks følelse af terror forandres. Størrelsesordenen af dets dræben er ikke KKP's mål; nøglen er dets konsekvente dræben for at beholde magten. KKP er ikke blevet skånsomt. Det har heller ikke lagt sin slagterkniv fra sig. Tværtimod er folket blevet mere lydigt. Når først folkets træder frem for at forlange noget som går udover KKP's tolerance, vil KKP ikke tøve med at dræbe.

Tilfældige drab giver det maksimale resultat når det gælder at opnå målet at opretholde terror. Ved de drab i stor målestok som fandt sted tidligere opretholdt KKP med forsæt usikkerhed om offerets identitet, forbrydelsen og straffenormen. For at undgå at blive omfattet af målgruppen for drab begrænsede folk

ofte sig selv til en "sikker Zone" baseret på deres egen vurdering. Sådan en "sikker zone" var ofte snævrere end den KKP havde til hensigt at sætte. Det er derfor folk ofte i hver enkelt bevægelse har tendens til snarere at agere som "venstrefviger end som højrefviger." Som følge heraf "forøges" en bevægelse ofte udover det påtænkte omfang, fordi folk på forskellige niveauer frivilligt pålægger sig selv indskrænkninger for at tage hensyn til egen sikkerhed. Jo lavere niveau, jo grusommere blev bevægelsen. En sådan frivillig, samfundsomfattende intensivering af terroren har sin rod i KKP's tilfældige drabsmønstre.

Under sin lange historie af drab har KKP forvandlet sig til en masse-morder. Ved at dræbe tilfredsstillende det sin perverterede følelse af uindskrænket magt til at afgøre folks liv og død. Ved at dræbe dæmper det sin inderste frygt. I dag har KKP's blodgæld gjort en fredelig løsning umulig. Det kan kun støtte sig til intensiv pression og totalitært styre for at opretholde sin eksistens indtil sit sidste øjeblik. Til trods for at det lejlighedsvis maskerer sig ved at rehabilitere dets mordofre, har KKP's blodtørstige natur aldrig ændret sig. Det er endnu mindre sandsynligt at det ændrer sig i fremtiden.

Noter:

- [1] Mao Zedong's brev til sin kone Jiang Qing (1966).
- [2] Overbygningen sigter indenfor den marxistiske samfundsteori om område til samspillet mellem det menneskelige subjektive og den materielle substans i samfundet.
- [3] Hu Feng, lærd og litteraturkritiker, var imod KKP's doktrinære litteraturpolitik. Han blev ekskluderet af partiet i 1955 og dømt til 14 års fængsel.
- [4] *Kungfutses Analekter (Lunyu)*.
- [5] *Leviticus* 19:18.
- [6] Marx, *Det kommunistiske Manifest* (1848).
- [7] Mao Zedong, *Folkets demokratiske diktatur*, (1949).
- [8] Mao Zedong, "Vi må fuldt ud fremme [Undertrykkelsen af de reaktionære] så at hver familie er underrettet (Den 30. marts 1951).
- [9] Mao Zedong, "Vi må kraftfuldt og præcist slå til mod de reaktionære." (1951)
- [10] Det Himmelske Kongerige i Taiping (1851 - 1864), også kendt som Taiping oprøret, var en af de blodigste konflikter i Kinas historie. Det var et sammenstød mellem det kejserlige Kinas hær og de der var inspireret af en selvudnævnt mystiker og konverteret kristen, Hong Xiuquan, fra Hakka mindretallet. Mindst 30 millioner mennesker menes at være døde.
- [11] Fra et uddrag af en bog som publiceredes af det Hongkong baserede *Chengming* magasin (www.chengmingmag.com), Oktobernummeret 1996.
- [12] Det Store Spring Fremad (1958 - 1960) var KKP's kampagne for at kickstarte Kinas industrier, særlig stålindustrien. Anses i vide kredse som en større økonomisk katastrofe.
- [13] Publiceret februar 1994 af the Red Flag Publishing House. Citatet er oversat til engelsk og siden til dansk af oversætteren.
- [14] Kinesisk arealenhed. 1 *mu* = 0.0667 hektar.
- [15] Peng Dehuai (1898-1974): Kinesisk kommunistisk general og politisk leder. Peng var øverstbefalende i Koreakrigen, vicestatsminister i statsrådet, politbureau medlem og forsvarsminister fra 1954-1959. Han blev fjernet fra sine officielle poster efter uenighed med Mao's venstrevendte metoder ved KKP's Lushan plenum i 1959.
- [16] De Jaegher, Raymond J., *Enemy Within*. Guild Books, Catholic Polls, Incorporated (1968).
- [17] Daxing massakren fandt sted i august 1966 under udskiftningen af partisekretæren i Beijing. På den tid holdt Xie Fuzhi, minister for offentlig sikkerhed, en tale ved et møde med Beijings Bureau for offentlig sikkerhed og talte for at undlade indblanding i rødgardisternes aktioner mod de "fem sorte klasser." Denne tale blev hurtigt videresendt til Daxing offentlige sikkerhedsbureaus stående komités møde. Efter mødet skred Daxin offentlige sikkerhedsbureau straks til handling og udformede en plan om at opgejle masserne i Daxin grevskabet til at dræbe de "fem sorte klasser."
- [18] Zheng Yi, *Scarlet Memorial* (Taipei: Chinese Television Publishing House, 1993). Denne bog findes også på engelsk: *Scarlet Memorial: Tales of Cannibalism in Modern China*, by Yi Zheng, oversat og redigeret af T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998).
- [19] Det "gamle samfund," som KKP kalder det, sigter til perioden før 1949 og det "ny samfund" sigter til perioden efter 1949 da KKP tog kontrol over landet.

[20] Spændetrøjen er et torturinstrument i form af en jakke. Offeret arme vrides, bagbindes og trækkes derpå fremad over hovedet. Denne tortur kan øjeblikkeligt forkrøble offerets arme. Derefter bliver offeret tvunget ind i spændetrøjen og hængt op i armene. Den mest direkte følge af denne grusomme tortur er brud på knoglerne i skulderen, albuen, håndleddet og ryggen og forårsager offeret død i ulidelige smerter. Mange Falun Gong udøvere er døde af denne tortur. Besøg følgende links for mere information:

Kinesisk: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>

Engelsk: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

[21] I 1930 befalede Mao at partiet skulle dræbe tusinder af partimedlemmer, soldater i den røde hær og uskyldige civile i Jiangxi provinsen i et forsøg på at befæste sin magt ide KKP kontrollerede områder.

Besøg følgende link for mere information:

Kinesisk: <http://kangzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>

[22] Gao Gang og Rao Shushi var begge medlemmer af KKP's centralkomité. Efter en mislykket satsning i en magtkamp 1954 blev de anklaget for at have konspireret om at splitte partiet og blev derefter ekskluderet af partiet.

[23] Zhou Enlai (1898-1976) var den næsthøjeste i betydning efter Mao i KKP's historie. Han var en ledende skikkelse i KKP og statsminister for Folkerepublikken Kina fra 1949 og indtil sin død.

[24] Wang Xiangen, *Documentary of Supporting Vietnam and Fighting with America*.

(Beijing: International Cultural Publishing Company, 1990).

[25] Zhang Zhixin var en kvindelig intellektuel som blev tortureret ihjel af KKP under den Store Kulturrevolution for at kritisere Mao's fiasko under det Store Spring Fremad og for have været åbenhjertig og fortalt sandheden. Fangevogterne klædte hende nøgen mange gange, bagbandt hende med håndjern og smed hende i mandlige fængselsceller for at lade mandlige fanger gruppevoldtage hende indtil hun blev vanvittig. Fængslet frygtede at hun ville råbe slagord for at protestere da hun blev henrettet, så de skår hendes strube åben for henrettelsen.

[26] Rapport fra Laogai Research Foundation, den 12. oktober 2004:

<http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (på kinesisk).

[27] Ét af de tre værktøjer (produktionsmidler, produktionsmetoder og produktionsforhold) som Marx brugte til at analysere samfundsklasser. Produktionsforhold sigter til forholdet mellem de folk som ejer produktionsmidlerne og de der ikke gør det, for eksempel, forholdet mellem godsejer og dyrker eller forholdet mellem kapitalist og arbejder.

[28] Fra *Mencius*, Bog 3. Penguin Classics series, oversat til engelsk af D.C. Lau.

[29] Af Fan Zhongyan (989-1052), fremtrædende kinesisk lærer, forfatter og embedsmand fra det Nordlige Song dynasti. Dette citat var hans velkendte prosadigt "Bestigning af tårnet i Yueyang."

[30] Af Gu Yanwu (1613-1682), en fremragende lærd fra det tidlige Qing dynasti.

[31] Fra *Mencius*, Bog 7. Penguin Classics series, oversat til engelsk af D.C. Lau.

[32] TreFamilieLandsbyen var pseudonymet for tre forfattere i 1960'erne, Deng Kuo, Wu Han og Liao Moshu. Wu var forfatter til et skuespil, "Hai Rui trækker sig tilbage fra sin post," som Mao anså var en politisk satire over hans forhold til general Peng Dehuai.

[33] Et kinesisk folkesagn, den hvidhårede pige er historien om en kvindelig udødelig som bor i en hule og har overnaturlige evner til at belønne dyd og straffe laster, fremme det retfærdige og holde det onde i ave. Men i det "moderne" kinesiske drama er hun beskrevet som en pige som blev tvunget til at flygte til en hule efter at hendes fader var slået ihjel fordi han nægtede at lade hende gifte sig med en gammel godsejer. Hun blev hvidhåret på grund af mangel på næring. Under KKP's forfatteres penne blev det forvandlet til ét af de mest velkendte "moderne" dramaer i Kina og fremkaldte klassehad mod godsejerne.

[34] Lin Biao (1907-1971), én af de øverste KKP ledere, tjente under Mao Zedong som medlem af Kinas politbureau, som viceformand og som forsvarsminister (1959). Lin anses som arkitekten bag Kinas store kulturrevolution. Lin blev udnævnt til Mao's efterfølger i 1966 men faldt i unåde i 1970. Lin havde en anelse om sit fald og det rapporteredes at han blev indblandet i et kupforsøg og forsøgte at flygte til Sovjetunionen da det påståede komplot blev afsløret. Under hans flugtforsøg fra forfølgelsen havarerede hans fly i Mongoliet hvilket resulterede i hans død.

[35] Yu Luoke var en menneskerettighedstænkner og kæmper som blev dræbt af KKP under kulturrevolutionen. Hans monumentale essay, "On Family Background," som blev skrevet den 18. januar 1967, var et af de essays der fik den største spredning og den varigste indflydelse af alle de essays der afspejlede ikke-KKP tanker i kulturrevolutionens år. Lin Zhao, en Beijing universitetsstuderende med journalistik som hovedfag, blev klassificeret som højreafviger i 1957 for sin uafhængige tænkning og åbenmundede kritik af den kommunistiske bevægelse. Hun blev anklaget for konspiration for at omstyrte folkets demokratiske diktatur og arresteredes i 1960. I 1962 blev hun dømt til 20 års fængsel. Hun blev dræbt af KKP den 29. april 1968 som kontrarevolutionær.

[36] Fra <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (på kinesisk).

[37] Fra "Et åbent brev fra Song Meiling til Liao Chengzhi" (den 17. august 1982). Kilde: <http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (på kinesisk).

(Opdateret den 4. januar 2005)

中文 [Klik her for at læse den originale artikel på Kinesisk](#)

Copyright 2000 - 2005 Epoch Times International

Link til denne artikel på engelsk: <http://en.epochtimes.com/news/4-12-23/25124.html>